

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

17. Rebus adversis ad sancti Amoris consecutionem gradum fieri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

austeritatum socius ero. Permovit Regis animum tam humilis prostrati species, & oratio, & non tantum omnem de affectato regno suspicionem deterfit, sed eum penitus sibi reconciliavit, qui proinde in amplexus ruens majorique quam prius benevolentiam complexus, illum inter amicos primum habuit, & amplioribus honoribus deinceps auxit.

16.
Quanti
pretij
apud
Christum
sui imita-
tio.

O quam lubens videt Christus illos homines, qui in medijs tormentorum acerbitatibus constanter ipsi adherent, qui crucis brachium sustinent, amplexantur, osculantur, & omnibus mundi opibus & delicijs anteponunt. O quot in similes gratiarum cumulos exaggerat? Dixit aliquando S. Gertrudi, se benignis oculis illos intueri, qui se cruce pendentem vel unico aspectu per transennam amicè dignantur; quantis ergo illos locupletabit beneficijs, qui amore ipsius accensi in partem cruciatuum venire volunt, & unà cum ipso in cruce suffigi?

Respha concubina Saülis, à Rege Davide, & populo laudibus & benedictionibus effertur, quod sub patibulis, in quibus pendebant filij, multis diebus, nullis temporum injurijs fracta ac debilitata permanerit: pari modo qui ad pedem crucis Christi prementibus hinc inde rebus adversis perseveraverit, dubio procul caelesti-

bus beneficijs redundabit.

Ad vulnera penduli Jesu tanquam ad salutarem maceriam cõvolans sponsa Christi, velut columbæ, ut à milui infestationibus se tueantur in his munitiunculis delitescentes, omnia mundi concuicia, & ludibria derident; imò, quia per illa sponso similiores evadunt, eiusque benevolentiam amoreque sibi conciliant, eorum multiplicatis incurfibus & vexationibus impensè delectantur; ut sequenti capite patebit.

C A P U T XVII.

Rebus adversis ad sancti Amoris consecutionem gradum fieri.

Conquestus est aliquando ^{17.} Capud S. Patrem Ignatium ^{Varie ad} Barcinonensis iuvenis, qui illo ^{virtutem} utebatur familiariter, quod cum ^{via.} ipse multos suis institutis ad virtutum perfectionem efformaret, ipse relinqueretur in postremis. Respondit S. Pater ipsius in moribus profectum verè sibi cordi esse; sed diversam ab alijs viam à divina Providentia ipsi destinatam; jungendum enim ipsum matrimonio, & magnis rerum familiarium tempestatibus jactandum, & tandem ad desideratum aeternæ felicitatis portum appulsum.

furum. Non est ergo quòd ij, qui nec meditationibus, nec contemplationibus se idoneos experiuntur, despondere debeant animo; alias habet vias Deus; fortassis illi juvandis pauperibus; fortassis animarum ardenti zelo, fortasse cordis sectandam munditiam, & vitæ innocentiam ad amoris perfecti culmen suo tempore, licet ignoranter, evadent. Est virtutum omnium domicilium ad instar Regiæ in montis cacumine sita, ad quam multis semitis ascenditur: duas ego de multis demonstratum eo, unam afflictionum, humilitatis alteram.

1. Adversarum utilitas.
Res adversas triplicem nobis fructum adferre existimabat B. Franciscus Borgia, Primò à rerum creaturarum vinculis expedire animum. 2. Cum Deo magis conjungere. 3. Eiusdem civitatis aut Religionis membra arctius inter se connectere: ac quemadmodum, ut arbor altius se attollat, rami terræ viciniorese refecant, atque ut granum separetur à palea, flagellorum ietus multiplicentur; nec ex raremis vinum exprimitur, nisi sub torculari conculcati gemant; ita tribulatio rerum caducarum nexus rescindit, & honorum, opumque vana desideria, ut paleas excutit, ac denique divini amoris musto animos reficit, & quod in sacrificium Deo offertur subministrat.

Wenceslaus Bohemiarum Rex cum adversam belli fortunam perditum exercitum ipse in hostium devenisset potestatem, rogareturque, quo animo esset: Nunquam meliori, respondit; se inter prospera vix unquam Dei meminisse, nunc verò ante oculos sibi propè continuo versari,

3. Exempla.

B. Ludovicus ex ordine Minorum filius Caroli Siciliae Regis, obses pro Patris libertate Alphonsi Aragonum Regi datus septennium hæsit in carcere, quem scholam virtutis, & felicitatis humanæ Lydium Lapidem, & divini amoris scalam est expertus. Rogatus enim aliquando unde illi tanta æquabilitas animi, tanta firmitas, atque constantia; respondit, amicis Dei plus prodesse adversa, quam prospera; tunc Deo nos subditos esse, cum adversis urgemur, secundis rebus mentem extolli, & abripi, ut de Deo non cogites, illumque parum reverearis: carcere deinde liberatus, illud Prophetæ cecinit: *Latati sumus pro diebus, quibus nos humiliasti; annis, quibus vidimus mala: additque nolle se cum totius mundi opibus carcerem fuisse commutatum; potius se illum repetiturum, in cuius gymnasio tantum profecisset. Ordini sancti Francisci nomen dedit, & Sanctorum numerum postea auxit.*

Wadingus in Annal. ad annum 1288.

Snatocopius Moravorum Rex
ab

*Seneca Syl-
vius in sua
historia.*

ab Arnulpho Imperatore bello victus, & veste mutatâ profugus, cum per sylvas pererrans tres Eremitas incolas viros Religiosos offendisset, ijs se comitē ignotus junxit, ac in eodem vitæ instituto ad mortem usque perseveravit, atque ante obitum, quis esset aperuit, dicens; se totis illis quatuordecim, quibus ipsis convixerat annis, plus tranquillitatis & amoris in Deum perferensisse, quam dum omnibus delicijs in regia dignitate potiretur.

4.
Tribulatione
maximam
pati tribulationem.
Cap. 59.

Philippus Nerius nullam majorem & nocentiorē homini tribulationem esse aiebat, quā omni tribulatione carere. Pater Balthazar Alvarez vir sanctissimus, & rerum divinarum experientissimus dum res adversæ hominem exercent, tum demum illum cognoscere ait quā fallaces sint res humanæ, & dum terga vertunt & nos deserunt, tum monere ne illis affectu conglutinemur, sed ad illud incommutabile bonum amando aspiremus: cum tempus omne, S. Augustino teste, miserè pereat, quod amori tanti boni non impenditur.

Epist. 14.

Vidit hunc in calamitatibus reconditum fructum S. Chrysostomus, qui Olympiadi scribens, ita loquitur: Quis tandem ærumnas illas, quæ mihi in via perferendæ fuerunt, oratione cōplecti queat,

quas quotidie memori animo circumferens exsilio gaudio, & quasi voluptatis pennis celatus volito, ingentem in illis thesaurum absconditum raperiens.

Tertullianus postquam dixit calamitates esse velut scopas, quibus domus Dei purgatur, & ad instar scalæ Jacob, quā ascenditur fructuosè, & descenditur, ut tandem ostendat eius auctorem esse, non dæmonem, sed Deum, hæc addit: *Quando Deus magis creditur, nisi cum Ecclesia in attento est? tunc & fides in expeditione sollicitior, & disciplinatio in jejunijs, in stationibus & orationibus, & humilitate, in alterutra diligentia, in dilectione, in sanctitate, & sobrietate: non enim vacatur nisi timore, & spei: aded ex hoc ipso ostenditur nobis, non posse diabolo deputari eam, quæ meliores efficit Dei servos.*

Rectè à S. Bonaventura pronuntiatum, mortales ad Deum tribus maximè occasionibus accedere; cum fluminis aquarum exundatio ultimam Urbi perniciem minatur; dum vehementius incendium jam domum invasit; dum apertis jam muris hostis est in procinctu ad assultū. Si homines sceleribus obrutos dum in mari tempestate bacchante mortem ante oculos vident, votis omnibus pro salute Deum sollicitare, experientia nos docet; quid non faciet similis

5.
Adver-
tates sunt
scopæ.

Lib. de Jesu
in per. aut.

7.
Pater
Joab.

6.
In ijs ho-
mo maxi-
me ad De-
um re-
currat.

8.
Et Geri

illis eventus in animis ad virtutem amoremque Dei bene dispositis?

Dum aliquis altiori sopore depressus, vocantis vocem non intelligit, eum verbere percutimus, ut evigilet, ita Deus torpentes animos rerumque fugientium delicijs immerfos flagellis ad amorem divinum capeffendam excitat.

Optabat Absalon, ut Joab pro reditu in aulam regiam, & admiffione ad aspectus paternos apud Davidem intercederet, iteratos ad illum nuncios ut veniret, simulque ea de retractarent, miserat; sed furdo canebat: jubet ergo Absalon in messem Joabi à famulis suis ignem immitti. Ad hoc facinus, damnunquæ commotior Joab, ad Absalonem accurrit dequæ famulorum audacia, jacturaque indignabundus expostulat: ubi fraudem amici intellexit, Patrem filio reconciliat. Ita cum ad vocem divinam obsurdescimus, infortunio aliquo à Deo immisso ad majorem cum ipso familiaritatem, & firmiorem in amore sancto constantiam provocamur.

S. Arnulphus necessitudine conjunctu erat cum Gerico homine improbo, quem cum verbis ad meliorem frugem revocare non potest, Deo supplicat, ut flagellis id agat: exauditur: mors continuo liberis homini rapit, ipse Gericus

lethali morbo correptus lecto affigitur: qui dum mortem æternuniquæ exitium videt in foribus, sapere incipit, seque jubet ad S. Arnulphum Episcopum Sueffionem deferri, à quo magnâ benevolentia exceptus, vitæque prioris vitia detestatus cum bona mente sanitatem recuperat, & amori divino serid studens fidem liberat. Tunde silicem & ignem elicies; duras mentes dum Deus tundit, flammæ divini amoris excitat, quas beneficijs suis prosperisque rebus impetrare non potuit. S. Simeon Salus cum puellas complures à meretricio quæstu ad meliores mores traduxisset, ne redirent ad vomitum, illis ægritudines & ærumnas à Deo procurabat; sæpè etiam rogabat, si aliâ viâ non proficerent, ut à dæmone possiderentur; ita scilicet rosas amoris, quas eorum in cordibus plantare cœperat, spinis armandas & conservandas vir sapiens existimabat. Miratus sum aliquando à S. Hieronymo dæmonem Dei Quæstionarium appellari, & à S. Chrysostomo Pædagogum; sed dum video homines vitijis obsitos, & rebus prosperis insolescentes, illi torquendos & castigandos à Deo tradi, ut sic tandem bene & sanctè amare discant, censui meritò istis nominibus esse appellatos. Expulerat dæmonè S. Dominicus è Matronâ, cuius corpus longo tempo-

L1 re

9.
Dæmon
cur Pæda-
gogus di-
catur.

In Psal.
107.
Hom. 5. in
Ep. 1. Cor.

re insiderat, & vexarat; deinde verò cum in eandem urbem aliquando revertisset, matronam deprehendit ab ista dæmonis vexatione liberam in amore divino torpescere; hoc illum malè habuit; communicatòq; cum scemina consilio statuerunt ambo Deum rogare ut dæmonem in antiquum domicilium remitteret, ad Deum impensius amandum pro stimulo futurum: quod factum non sine divini amoris incremento. Ita homines luto vitiorum: ut jumenta immergi, iteratis verberibus, ut sese expediant, compelluntur, & pigris ac resistentibus ad currendum calcar additur.

IO. Res adversæ maxime juvant justos.

De consilia ad Eugenium.

Jam verò si res adversæ vitiosis hominibus ad divinæ dilectionis flammam in illis excitandas, ita sint salutares; quis dubitet, si illæ in viros virtute præditos incurrant, quin in eorum animis majores divini amoris ignes accendant: *Legi apud quemdam sapientem, ait S. Bernardus, Non est vir fortis cui non crescit animus in ipsa rerum difficultate: ego autem dico magis inter flagella fidendum: quidni addamus, magis amandum? in tribulatione, ait Regius vates, dilatasti mihi, nempe sinum cordis, ut capacius esset ad ærumnas simul & flammam amoris divini recipiendas. Justorum proprium est imitari palmam, quoque magis calamitatibus premimur, eò altius & animosius versus*

cælum pennis amoris elevari.

Gregorius Magnus morbis affiduo conflictatus, & Imperatorum Regumque pressus oppositionibus, ac in sanctam sedem malevolentia, quò magis rerum adversarum inundabant maria, eò ipse (ut arcam Noë crescentibus aquis propius ad cæli convexa ascendisse legimus) etiam cælo vicinior, totumque amoris flammis inardescens, promovebat impensius divinam gloriam, quam plerique alij ventis secundis velificantes, facere potuissent.

S. Patrem Ignatium virium imbecillitas, & ægritudines variæ lectulo sæpius affigebant, cum ad has corporis afflictiones aliqua contra Societatem tempestas accedebat, tum velut oleum flammæ infusione, ita novâ illâ calamitate amor eius in Deum magis accensus, erigebat illum è lectulo, & quocumque posceret Dei gloria, anhelantem rapiebat.

S. Theresiam, dum ærumnis & persecutionibus non impetitur, ad instar lampadis emorientis fuisse memorant: cum istæ irruunt, licet corpus pateretur, animus velut in regno suo supremus dominator omnia illa ad instar puerorum terculamenta despiciebat. Evigilabat scilicet tum amor divinus ut ventis insurgentibus sopitus ignis solet accendi.

Descendamus nunc propius ad varia

Bono
jactu
mme
reddi
amor
Dei e
dicim

11.
Ul. S. Gre
gorium.

12.
S. Ignatium.

13.
S. Theresiam.

14.
Pater
doctr
Christi

Bonorum varia ærumnarum genera, & an non amorì divino augendo potius, quàm minuendo deferviant videamus. Occurrit in primis bonorum jactura, quæ tantum abest, ut mentem hominis ab amando numine retardet, quin potius ut eam ab amoris proprii captivitate ex parte liberet, amoris sancti impedimenta subvertit: divitias enim dicitur putat S. Ambrosius, quòd cor dividant, & ut aurum, argentumque è terrâ eruuntur, ita mortalium animos ad terram incurvant, & agglutinant. Pecunia verè nervus belli, non tantum illius quod inter Reges & Respublicas geritur, sed etiam alterius, quod amorì proprio, cum amore divino inde à mundi incunabulis grave & periculosum perpetuò fuit, nullo tempore, nisi alterius extinctione finiendum: ubi enim opes tanquam auxiliares copiarum amorì proprio subsidio veniunt, tum gula, lenocinaria, voluptates sensuum, & ambitio contra virtutes potentius insurgunt.

Hinc Christus, dum militem suum instruit, primò victoriarum momentum in horum profligatione & exspoliatione constituit: *si vis, inquit, perfectus esse, vade, & vende omnia qua habes: nec multiteruèst, ut notat S. Chrysostomus, si tu illa in pauperes distribuas, aut si Deo ita permittente igne aut inundatione, aut latronum hostiumve de-*

prædationibus tibi pereant, & tu divinæ voluntati hac in parte consentias: *Non enim, inquit, tantum opes, quas elemosina nomine dispendimus, transferantur in calum, sed etiam quascumque hostes fidei piorumque persecutores rapiunt, alibi thesauri erunt: est enim hoc non minus quàm illud.*

Historiam admirabilem, quâ auri contemptus, & privationem longè apud Deum plus demereri gratiæ quàm bonum illius usum, docemur, ex antiquis Græcorum menæis petitam proferamus in medium. Duo fratres rebus & spebus humanis abjectis, se intra cœnobium abdiderant, ubi triennio exacto cum facultate Prælati in silvam haud procul à Babylone secesserunt, specusque illic reperiens non admodum inter se disjunctas ingressi illic herbis & glandibus victitare cœperunt: festis tantum diebus simul conveniebant, alijs diebus etiam dum herbas ad victum quærebant, seorsum uterque abibat in diversa, ut alter ab altero semper unum aut alterum milliare distaret: Comes illis & consolator adesse solebat Angelus: accidit verò ut dum seorsum ita incedunt, alter alterum uno à se stadio remotum videret subsistentem, ac deinde facto signa crucis locum illum ingenti saltu trajicientem ac si laqueum transiliret: miratus alter saltum & fugam fratris, 17.

Et memorabili historia.

Raderus 2. p. Virid. c. 5. ex Epist. trico.

L 1 2 lustran-

16. Patet ex doctrina Christi.

lastrandi loci causâ progressus videre voluit, quid accidisset fratri: venit & invenit ingentem auri acervum, fusiisque ad Deum precibus, exutum pallium auro implevit, & vix oneri ferendo par, magno labore illud in speluncam suam intulit: inde in urbem profectus, Monasterium, ac Hospitale crexit, dotavit; ac reliqua in pauperes distribuit, ne denariolum quidem in usum suum retinens: re, ut putabat, præclare gestâ, gloria-bundus, & fratrem nimis simplicitatis hominem apud se reputans, qui tali occasione ad Dei gloriam uti nesciisset, redibat ad cellulam, cum Angelum obvium habuit, qui atroci vultu illum intuens dixit; fratrem eius plus auri contemptu fugaque apud Deum collegisse gratiæ & præmij, quam ipse Hospitalis & Monasterij molitione, cæterisque largitionibus esset consecutus: ac quia superciliosè fratrem ut simplicem despexerat, fratris deinceps conspectu, suoque privatum iri: exorato tandem multis precibus & lachrymis Angelij post septem dies reditu, iustus est ab illo columnam prope Edessam ascendere, in qua post pœnitentiam quadraginta novem annis severissimè exactam & terribilia eum dæmonibus certamina Angeli iterum conspectu recreatus, & de fratris in cælo beatitate certior factus, cui paullo post comes fu-

turus erat, diem supremum, totius historiae serie prius Episcopo patefactâ, feliciter obiit.

Hinc quaeso mecum perpende an non opum jactura, & contemptio, quocumque demum casu illa eveniat, & generosum animum temporis in sinum divinæ providentiæ perfugium, plus tibi conferat ad divini amoris incrementum, quam si opibus circumfluens eas in egenos aut nosocomiorum fabricas aut alia pietatis opera liberaliter effunderes.

Sed veniamus ad alterum calamitatum genus, quod in amicorum aut necessariorum, aut alicuius à quo animi nostri potissima pendent negotia, amissione consistit: dic quaeso mihi quisquis ad similes casus plus æquo angeris, & interdum tristitiâ velut decumano aliquo fluctu demergeris, an non ille, quo te orbatum ita deploras, aliquid de amore tuo suffuratus erat, quod melius in Dei dilectione collocasses? an non ex illo pretioso cordis tui balsamo deperdebantur aliqua guttulæ, quarum flamma sursum ascenderede buisset? Certè si Christum audimus Apostolis dicentem: *Nisi ego abiero, Paracletus non veniet*, quasi nimia eorum erga Magistrum eiusque præsentiam agglutinatio, Spiritus sancti in illos liberalitatem & munificentiam retardaret; an non putas sæpius inter mortalium amicorum

17.
Et mors
amicorum.

coram nimis affectatas & delicatas, & si varijs oblectas prætextibus amicitias idem accidere? Nec mihi dixeris, eum te lugere, cuius tu consilij ad amoris sancti salutisque negotium utebaris unice, & à quo omnes animi tui rationes, omneque virtutum studium, & omnia conscientia arcana pendebant. An ergo tu illum tibi necessarium fuisse arbitraris? reputasset se inter Deo exosos & reprobos, Philippus Nerijs, si alicui ad iter salutis capeßendum, animaque negotia necessarium se esse fuisset arbitratus; si tu hominis mortalis consilio ideò uteris, quia illum tibi à Deo donatum putas, permitte ut quod dedit, auferat, seque eius loco substituat, & audi illum tibi dicentem quod olim conjugii suæ Eleana; se nimirum meliorem, utilioreque tibi esse quam decem homines similes illi, quem tantopere amissum luges. Interim credo te de illis captivis unum, qui vincula sua non sentiunt, & de te tuique similibus agere S. Augustinum, dum dicit:

Plerumque cum adsunt mutabilia bona, putamus quod ea non diligamus, sed cum abesse ceperint, invenimus qui sumus: hoc enim sine amore nostro aderat, quod sine dolore discedit, non verò è contrà.

Tertium ærumnarum genus, quod corpus affligit, quales sunt morbi, fames & sitis & nuditas, si

in præparatum animum cadunt, quanta secum adferunt ad amoris divini consecutionem adjuncta? Corpus nostrum suis abundat lenocinijs, & fraudibus, & mirum quantum suorum commodorum cupiditate assiduòque studio suffuretur; patronus est suorum necessitatum fraudulentus, & cum animi Domini sui detrimento causam propriam agit, seipsum in omnibus quarit, & rerum persequentium bullis ad instar desipientis pueri consecrandis tempus miserè confumit, atque in eandem amentiam animum secum trahit; denique velis, remisque & cæco quodam impetu in omne quod sensibus blanditur, continuo rapitur: quantum hominitem accedit boni, cum Deus tam pernicioso famulo, morbi alicuius compedes injicit; tum licet illi conscientia arcana diligentius excutere, & temporis rerumque meliorum jacturam propius intueri, & alas reficere, quibus in sponsi caelestis amorisque divini sinum faciliùs exolet: tum ut aliquando S. Gertrudi indicavit Deus, cum homine agit familiaris, juxta illud Prophetæ; *cum ipso sum in tribulatione*; cum enim homo per res creatas vagatur desultorie, nec sponsi vocem quietus audire vult, tum ab illo sistitur & in lectulum deiicitur ut per otium monitionibus amantis aures præbeat: vulgus

Ll 3 qui-

V. NE
IN
OGE
27
tem d
1111
10

18.
Et Corp
ris incom
moda.

quidem istas divini amoris artes non attendit, & ad Sanctos, ut morbo levetur, accurrit; at qui virtuti student, patientiam postulant, non levationem, qui verò ad perfectionem charitatis aspirant, ad illos excipiendos, ut de cælo missa munuscula sinum aperiant, Deoque gratias agunt impensius.

19.
Patientia
Alphonſi
Rodri-
guez in
morbis.

Horum de numero Alphonsus Rodriguez Societatis nostræ Coadjutor fuit; virtutum omnium perfectissimum exemplar, qui statim à primo tyrociniij ingressu cruces, morbos & copiosam patiendi segetem à Deo postulavit instantius & totis quadraginta septem annis, quos in Majoricensi Collegio transegit, voti compos à dæmonibus, morbisque mirum in modum exercitus insignis patientiæ palmam tulit, & posteris spectabile trophæum erexit: ultimo vitæ anno præter cætera acutissimis calculi doloribus discruciat, ita ut in unum dumtaxat latus posset decumbere, admirabilem in ijs tolerandis constantiam ostendit. Non ille quærebat dolorum lenimenta, non rogabat Deum ut illos vel tolleret vel mitigaret: sed ut auget: omnis eius sermo, & quidem magnâ animi vultusque serenitate permittus, erat de magna felicitate in ipsis morborum acerbitatibus abscondita: eos quos malis ingentibus

exercebat Deus, inter mortales esse præ cæteris beatos: Deum, quod illa in donis præcipuis reponat, in Filium suum ea plenâ manu profudisse: si in beatos spiritus cadere posset invidia, mortalium fortem, qui plura pro Deo patiuntur, velut invidendam summo ambitu petituros: fecerat illum in hac patiendi materia, quam amabat unicè, amor divinus eloquentissimum: sed ad quem charitatis gradum hæc viâ conscendisset credimus? nihil dicam de amore in corpus exundante, cui nisi modû adhibuisset, ardore suo cor suffocans vitam illi ademisset: nihil de eius colloquijs amoris ignem spirantibus: nihil de charitatis operibus, quibus ita Christo gratificabatur, ut sub hominis specie Christus illi eorum materiam daret: nihil de oratione inter tot dolores eminentissimâ, quam diu noctuque frequentabat, & vix unquam à Dei præsentis interiore cõspectu abducebatur: nihil etiam dico de charitate erga proximum incredibili, quâ se pro vilissimi Mauri salute ad æterna inferorum incendia toleranda Deo lubens volensque offerebat. quod ita summo numini acceptum fuit, ut Deus ostensâ illi secundò mortaliū tum in terris degentiū multitudine dixerit, ob preces, quas pro illis fundebat ardentissimas non miñori mercede donandû, quàm

20.
Ob eorum
fructus.

21.
Eiusdem
charitas in
proximum.

si omnes ad fidem æternamque beatitudinem adduxisset : ipsum verò morborum doloribus & charitatis igne in hac vita purgatum rectà à morte in cælum evoluturum : Ita pro mensura cruciatuum divinus in illo amor accreverat, ita in Deum Dei que voluntatem transformaverat, ut qui illo quadraginta annis familiariter usi sunt, nihil adverterint; imò ita sua egisse, ut perfectius fieri posse non crederent, nec si mortales omnes, aut inferi contra ipsum conjurassent, effecturos fuisse, ut quod erat perfectius, aut magis è Dei gloria, non faceret: elegisset, que potius in frustra dividi, quàm minimam Societatis & instituti nostri regulam quocumque prætextu violasset: ita Rector eius, ita alij, & miracula ipsa ante & post obitum patrata testantur, alimenta amorì divino præbuere morbi, & morbos patienter toleratos amor ipse divinus beatà deinde æternitate coronavit.

22. Tentationum utilitas.
 Quartum afflictionum genus, quod tentationes, ariditates, desolationes se cum trahit, durius malis extrinsecus animum Dei amantem exercet; sed etiam citius ad amoris culmen evehit, si in illis homo generosè, constanter, & humiliter divinæ providentiæ nutum, ductumque persequatur. Tentavit Deus Abrahamum, ut Scriptura sacra loquitur, dum uni-

genitum filium Isaac paternâ manu jugulatum in sacrificium offerri mandavit: sed dum duo amores, Dei scilicet, & filij, tridud inter se fortiter confligunt, amorque divinus victor evadit, majora tum ille sumpsit pauculis diebus incrementa quàm toto vitæ decursu fecerat.

Seraphinus Firmianus in vita B. Margarete Ravennatis jussu Pontificis Pauli tertij à Cardinali Sarmonetta examinata narrat rogatam aliquando ob amico dictam Beatam, ut à quotidiana cum impuris cogitationibus lucta tandem aliquando ipsius precibus liberaretur; ipsa consulto per orationem Deo hortata est hominem, ut fortiter faceret, pugnam potius quàm ab armis & impugnatione cessationem amaret, conflictus illos assiduos & virtutum incrementa, & insignem in cælo lauream allaturos: surdo canebat scilicet: ille enim pusillanimitate dejectus sibi que diffidens perstitit in rogandâ à præliis immunitate: tum illa, Quandoquidem, inquit, de victoria desperas, quæ tamen ad manum tibi est, si gratiæ divinæ subsidium imploraveris, ecce compos voti tui eris, sed etiam coronâ illâ privaberis, quæ pugnanti & vincenti ab agonothea erat præparata.

23. Petrus Fabri de ariditatibus iudicium.
 P. Petrus Faber vir divinarum rerum experientissimus, solebat dicere, istas mentis ariditates, & Dei

Dei velut absentiam, non in potestremis beneficijs reponenda: tum enim approbari vetus Sanctorum Patrum pronuntiatum; hominem istâ velut gratiæ elongatione mirum in modum erudiri, aque inter cætera, tum sibi vim facere, ut cum exigua gratiæ portione, quam Deus impertit, Deum ipsum inveniat, quo conatu non parum in virtutû studio promovet: ut enim qui in literis formandis tyrociniû ponit, plus proficit dum solus ipse magno labore & contentione literas utcumque permittis hinc inde lituris efformat, quàm dum Magistro manum eius ducente eleganter, & nullo propemodum studio eas depingit: ita fit dum in virtutum exercitatione, gratiâ quodammodo destituti supremos conatus adhibemus. Si Parens uni liberorum suorum iter demandat, facile, amœnum, & cælo sereno obeundum; alteri verò asperum, & saxis horridum, & periculis à latronibus & belluis infestum, ubi uterque peracto itinere domum redit, an non ille majorem apud Parentem inicit gratiam qui ut illi gratificaretur plus laboris exhaust? idem esto in nostro casu iudicium.

24.
Simile.

CAPUT XVIII.

*Quomodo per Humilitatis
studium progressus fiat ad
amorem.*

Hoc caput ultimo loco tractandum assumpsi, ut nullus sit ab amoris divini studio ac prosecutione excusationi locus: si enim te nihil esse mihi dicis, nihil posse, marmore te frigidior, pumice sicciorem, pulverem te esse ac cinerem, & vel unicâ amoris divini scintillâ indignum: si coram Deo totaque curia cælesti talem te iudicas; si præterea in publico omnium mortalium cætu te talem agnoscere, accusare & condemnare paratus es: si vis optasque ut omnes suum iudicium tuæ sententiæ conforment, & talem te verè esse existiment, qualem te profiteris, adeoque te despiciant, contemnant, fugiant, hominumque commercio indignum iudicent: cum tu te ipsum tanquam sterquilinum cælo indignum, ubi omnia sunt munda; & tam frigidum ac proinde arcendum ab illo loco, ubi amore flagrant universi; sed ne dignum quidem, qui sis membrum Ecclesiæ militantis, quæ sponsa est amoris, nec qui sanguine Christi redemptus sis, qui in cruce ex amantissimo corde lanceâ

1.
Qui ad
amorem
contendit,
demittit
de se fer-
tias.

2.
Ita Dei
beneve-
lentiam
sibi con-
ciliavit
& caritas.